

[Christmas Møller.]

menteret, læse, at Sølvsnorene, efter at det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte er gaaet af som Minister, og idet de byder den nye Trafikminister velkommen — og vi, der kender ham fra Landbokommissionen, ved, at han er noget af det mest perfekte, der har været her i Landet i dette Aarhundrede —, siger:

„Vi skal underbygge og styrke vore Organisationer og først og fremmest bortamputere den gamle Vrangforestilling, at disse kun er faglige og aldeles ikke politiske.“

Med Overdragelsen af Socialministerens Portefeuille fra den nuværende Justitsminister til den nuværende Socialminister, med Overdragelsen af Handelsministerens Portefeuille fra det ærede Medlem Hr. Hauge til den mest indflydelsesrige Fagforeningsmand her i Landet og med det, som staar bag ved Trafikministerskiftet, vil det ikke kunne bestrides, at dette Ministerskifte er Udtryk for en Ændring, nemlig Fagforeningernes overhaandtagende Indflydelse her i Landet. Naar hertil føjes, hvilket foreløbig er skjult, men nok snart skal træde frem i fuldt Dagslys, at Statsministeren, man kan vel næsten sige efter Mønster fra England, skyder sin Udenrigsminister til Side — og for alle os, der husker, hvilken afgørende Rolle den højtærede Udenrigsminister spillede i 1931 — 32 paa hele det handelspolitiske Omraade, kan der aldeles ikke være Tvivl om, at det ministerielle Udvalg med Statsministeren som Formand, med Udenrigsministeren, Handelsministeren og Landbrugsministeren som Medlemmer og med Tilkaldelse — det foreligger jo endnu ikke i Enkeltheder, hvordan Udvalgets Arbejde skal foregaa — af Repræsentanter for de større Erhverv betyder, at Statsministeren skyder sin Udenrigsminister til Side paa det vigtigste økonomiske Omraade, som han tidligere har haft, og som Udenrigsministeriet overhovedet har —, har vi det Billede, Regeringen tegner af sig selv.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige følgende: Jeg ønsker ikke, at de Bemærkninger, jeg har gjort angaaende Fagforeningslederens Deltagelse i Regeringsmagten, skal være Udtryk for blot uvenlig Indstilling over for Fagforeningerne. En saadan Indstilling har vi ikke. Vi anerkender Fagforeningens Betydning for Landet, men vi har Lov til at sige — jævnfør Udtalelsen om Sølvsnorenes faglige Organisation —, at det, der er Fagforeningsorganisationens store Kræftskade her i Landet, er det fuldkommen ensidige partipolitiske Præg, den

har faaet. Mit Parti og Konservatismen har Lov til at henvise til vor politiske Historie og den Stilling, vi har indtaget saavel over for Fagforening som over for Arbejdsløshedskasse, men vi har ogsaa Lov til at sige, at den Maade, paa hvilken man alt har formet det i den almindelige Fagforening, og den Maade, paa hvilken man søger at forme det videre, er efter vor Opfattelse afgjort forkert, og det vil til syvende og sidst ende med Ødelæggelse for Samfundet.

Der er ikke Grund for mig til at gøre særlig mange Bemærkninger om Valget og Valgkampen til Socialdemokratiets ærede Ordfører, Hr. Hartvig Frisch — han har jo allerede nu for anden Gang dokumenteret, at han var en Fejltagelse. Men for at hans Ord ikke skal staa uimodsagt, vil jeg gerne sige til ham, at jeg tilbageviser hans Paastande om den konservative Ungdom og beder ham, naar han senere faar Ordet, dokumentere dem. Hele det ærede Medlems Sindelag viser sig i en lille Ting. Han talte om det perverterede Udtryk „K. U.“. Den socialdemokratiske Ungdom omtales altid „D. s. U.“ — hvorfor er det ikke perverteret? — eller „D. U. I.“. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, saavel som alle, der angriber den konservative Ungdom, bør sige deres Mening om de Forhold, som de ved, at vi i Aarevis havde her i Landet, navnlig i Hovedstaden, hvorunder offentlige Møder afholdt af andre end Socialdemokraterne var umulige. Denne Tilstand indleddes, kan jeg godt sige, i sin Tid i Københavns 5te Kreds, hvor det ærede Medlem Hr. Borgbjerg blev valgt i 1909—10, og hvor det faktisk var fuldkommen umuligt for anderledes tænkende at komme til Orde. (*Borgbjerg*: Det passer ikke). Jo, jeg har selv været med til Møderne i Kongens Have, og jeg har som stor Dreng overværet det ærede Medlems Møder, og jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at det Indtryk, han gjorde paa mig — jeg tror, Ordet væmmeligt var det rette Ord at bruge —, er dybt præget i min Erindring om politiske Møder. Enhver i denne Sal ved, at Hr. Madsen-Mygdal ikke kunde komme til at tale i Søllested, og at det faktisk var umuligt at holde Møder i København.

Samtidig med, at man fortsætter med disse Angreb, saa er Sandheden den, at ingen i denne Valgkamp har efterlignet de nazistiske Metoder mere end den højtærede Statsminister og hans Parti. Jeg har yderligere Lov til at sige — og dette maa ogsaa tages med i Betragtning —, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch kan ikke